

„Tasuleegid“ uues koosseisus

Lisaks „Tasuleekide“ seniseile ettekandedele saime äsja etenduse uute solistidega Osatäitjaina nägime rambivalguses nii meile varem tundud soliste kui ka üsna värskeid jõude, kellele esinemine oli esimeseks suuremaks katsumiseks.

On rõõmustav, kui vilunud, kunstiküpsseid kunstnikele on kasvamas täiendust. See ei kinnita üksnes kunsti elujõulisust, tema juurte üha sügavamale tungimist, vaid ka lopsakamat õitselepuhkemist.

Käesolevad read ei taha hinnata solistide laululist ettekannet, vaid piirduvad üksnes osatölgitsuste mängulise osa mõninga vaatlemisega.

Meta Kodanipork (Sirje osas) ja Vold Paldre (Neeme osas) ei toonud pettumust. Võiks pigem ütelda, et see, mida solistide esmakordne esinemine pakkus, oli enam kui esimeselt tuleproovilt võib nõuda.

Meta Kodaniporki Sirje tõlgitsemises polnud veel täisküpsse kunstniku vilumust, kuid ta meeldis meile oma loomulikkuses ja lihtsuses. Kuigi solist ei elustanud kõiki nüansse küllaldase värviküllusega, ei häirinud meid ometi miski Sirjele kaasa elamast ja kaasa tundmast. Ja seegi on juba rohkem kui võib loota ning nõuda värskest debütandilt.

Vold Paldre Neeme kuju ei kasvanud veel omaette karakteriks, kuid esinemises oli Neemele sobivat energiat ja nooruslikkust. Järgnevad esinemised peaksid andma lisa heale algusele ja tooma täiendust osa detailses elustumises.

Saima osas nägime-kuulsime ENSV teenelist kunstnikku Olga Lundi. Tundus, et solist ei saanud seekord end oma võimete kohaselt välja mängida. O. Lundi Saima juures oli enam rõhutatud meie rahva saatuse traagika ja sellele kaasa elamine. See oli antud veenvalt ja elamusel. Selle kõrval tahaks tunda aga enam seda tasuleeki, mis kasvab tegevustiku arendes ja karastab õrna naiselikkuse tegudejulgeks sangarlikkuseks.

Uute osalistena saime tõlgitsusi veel Ott Raukaselt (Mehis), Karl Otsalt (Kulle) ja Nata Sillarilt (Lemme).

Ott Raukase Mehises oli lisatud mängulisi nüansse, kuid ei saa ütelda, et vana kuju oleks kasvanud siingi väarikaks keskkujuks. Mehises peaksime tunda aastaid kogenud juhti, kelle arukuse, mehisuse ja tundeveendumuse taha mahub terve malev.

Karl Otsa Kulle oli antud tagasihoidlikumais toones kui eelmine. Tema Kulle oli vähem saatanlikkust, kuid ta jäi rohkem inimeseks. Kulle kujus ilmnes seekord juba algul elemente, mis vihjasid viimses vaatuses väljamängitud Kulle traagikale. Väheha värvikihiga antud algus võimaldas seetõttu põhjendatuma ülemineku Kulle käitumisele ooperi lõpuosas.

Nata Sillari Lemmes oli soojust ja heasoovlikkust, nagu see on rollile sobiv.

G. Taleši haigestumise tõttu saime Vambo osa eelmisesse koosseisu kuuluvat Tiit Kuusikult. Lisaks sellele, mida juba on üteldud nimetatud solisti kohta, tahaks ütelda, et see oli suurepärase Vambo, millisena osa oli seekord elustatud ilmselt paremini kui „Tasuleekide“ varem il etendusil oli esitatud Vambo jutustus teises pildis hiide kogunenud vanemaile, suurema hoo ja põletavama leegiga oli antud Vambo uljas võitlejakuju algusest lõpuni.

Paranemist võib märkida ka koori osas. Liikumises pole enam niivõrd tunda lavastaja juhtivat kätt ja etteasteis on võidetud juurde loomulikkust. Üksikutest piltidest on juurde saanud eelviimne ja ka viimne.

„Tasuleekide“ esietenduse ja äsjanähitud ettekande vahele mahub igatahes hulk paranemist ja vaevalt on meil õigust — „Estonia“ kitsast lavaruumi arvestades — oma rahulolematust, mida on avaldatud lavalise teostamise puhul, endisel kujul korrata.

K. KASK